

Lørdag den 19. Maj 2007.

Som sædvanligt vågnede jeg kl. 7 dutdud til Kjelds morgenoplagne stemme efter en god nats søvn, hvor bølgenes brus og blæstens susen i træerne helt overdøvede naboernes indstændige snorken. Og så var det bare med at komme ud af pose og telt. Det er utroligt hvor hurtigt 2 timer kan gå om morgenen, den var igen ca. 9.30 da vores reducerede flåde på 6 både lagde ud i bølgerne. Vi var Kjeld, Torben, Per, Gunni, Elisa og undertegnede. De andre skulle desværre hjem. Vejret så ikke helt lovende ud. Der stod en lille flok på stranden og vinkede farvel – på Thomas' billeder så de helt vemodige ud, med hænderne dybt begravet i lommerne. Og det kan jeg godt forstå, for godt nok havde vi bølger også hele den dag, men solen – ja den kom hurtigt frem og holdt sig fremme det meste af dagen.

Kursen var vest, syd om Hjortø og så mod nord mod Skarø. Bølgerne var stort set som den foregående dag, men nu havde vi dem stort set lige imod, måske forenom tværs fra bagbord, hvis det er noget som hedder sådan? Kommet vestom Odden og Mejlholm og østom Hjelms hoved havde vi en lang strækning stik nord mod Skarø. Kjeld lagde kursen i en solid bue mod vest for at tage højde for afdriften, så for mig så det ud som om vi drog til havs ud mod den åbne horisont. Men vi ramte øens sydlige kyst - man lærer immervæk noget nyt! Vi fulgte kysten mod vest og så nord. Det er dog utroligt hvor varieret alle disse lave, flade øer er! Der var bløde bugte, sandstrande og stenstrande, forskellige årgange bolværk, som vi til sidst blev enig om var værn mod stormvejr og ikke oldgamle befæstninger mod fjendtlige invasioner. På en lysende grøn stenfri slette lå en smuk kirke mellem nogle høje træer. På andre strækninger var det så stenet at det dårligt kan tjene til græsning. Videre mod nord en lang, lang sandtange, der så så smal ud at jeg foreslog, at der kunne vi da bare bære bådene over og således komme hurtigere frem til havnen, hvor vi skulle have frokost. Svaret var naturligvis: Tror du vi er på fodtur! Men spændende var den lange tange, kaldet Skarø Odde. Vel rundt om nordspidsen, Skarø Rev, kom vi (for første gang på hele turen) i fuldstændigt smult vande – vandet var blik stille, og luften dejlig varm. Stranden ved den lille lystbådehavn lå i fuldkommen læ, så vi klædte os om og indtog vore forskelligartede madpakker og drikkevarer i "let antræk" i solskinnet.

Gunni havde en opgave. Som alle nok vil huske er hun på jagt efter en ny havkajak – måske, hvis altså hun finder en, som hun bliver tilfreds med... Hun og Elisa ville bytte båd på hjemturen, så hun kunne prøve Elisas Der er en smule højdeforskel på de to damer, så fodsparket skulle indstilles. Det viste sig at blive en kæmpeopgave. Jeg var for doven til at prøve at følge med i, hvad problemet var (jeg er heller ikke så teknisk minded), men problemer var der. Der blev flyttet og indstillet og prøvet og prøvet, og panderynkerne blev dybere og dybere. Da siestaen var forbi for os andre var panderynkerne meget dybe, så vi fortrak op på øen, gjorde sightseeing i Skarø by, der selvfølgelig er en rendyrket velholdt idyl, hvor vi nåede at nikke "goddag" til halvdelen af øens 34 beboere. Den lokale døgner var middagslukket, men levede op til sit navn, for den venlige ekspeditrice dukkede op da vi brugte ringeklokken, så dagens is var reddet.

Det er imponerende hvor pæne toiletfaciliteter, der er i de små lystbådehavne i øhavet. Efter det sidste besøg der begav vi os ud på hjemfærden.

Vel fri af Skarø på vej sydover mærkede vi igen den friske vestenvind. Der er altså forskel på bølger selvom vindstyrke og -retning er ens. Bølgerne på hjemvejen var morsomme! I hvert fald gyngede Rødspætten på en helt særlig måde, og man blev simpelthen lokket til at bruge nogle af de sidste kræfter på at ro et par hundrede meter ud mod vinden for at få en rigtig sjov surf ind mod

land igen. Det var lige til at blive høj af! Men det høje forsvandt da jeg skulle i land. Altså: jeg prøvede at stige ud af båden mens bølgerne kom kraftigt fra siden så cockpittet blev fyldt med vand, og så kunne jeg jo bare konstatere, at nu kæntrede jeg og fik dyppet en stor del af kroppen i vandet inden jeg fandt fodfæste og kunne rejse mig op igen.

Aftenen foregik indendørs i Lenzes lille opholdsrum. Vi lagde os i soveposerne ved 11-tiden, i stille vejr og måneskin. Nok en skøn dag på vandet og i godt selskab – tak for det!

Karin